

Γ. Χ. ΧΙΟΝΙΔΗ

Η ΕΚ ΒΕΡΟΙΑΣ ΚΑΤΑΓΟΜΕΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΒΙΚΕΛΑ

(ΑΝΑΤΥΠΙΟΝ ΤΟΥ Ζ' ΤΟΜΟΥ ΤΩΝ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ»)

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

1986

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΒΕΡΟΙΑΣ

Αριθ. εισ. 6158/67

Εξ αγοράς
 Γεωργίου Γιαννιού

T.A. B TIEB ΠΛ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΒΕΡΟΙΑΣ

B
 BIK

(102)

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Διά της Διοικήσεως
Βιβλιοθήκης Βιβλίων

Γ. Χ. ΧΙΟΝΙΔΗ

[Handwritten signature] 2/5/67

Η ΕΚ ΒΕΡΟΙΑΣ ΚΑΤΑΓΟΜΕΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΒΙΚΕΛΑ

(ΑΝΑΤΥΠΟΝ ΤΟΥ Ζ' ΤΟΜΟΥ ΤΩΝ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ»)

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

1966

Η ΕΚ ΒΕΡΟΙΑΣ ΚΑΤΑΓΟΜΕΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΒΙΚΕΛΑ

I

Ἐφορμὴ εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην ὑπῆρξεν ἐπίσκεψίς μου εἰς τὸ Ἡράκλειον Κρήτης, ὅπου λειτουργεῖ ἡ «Βικελαία βιβλιοθήκη». Ἐπρόσεξα, λοιπόν, ὅτι εἰς τὰ δημοσιεύματα, σχετικῶς μὲ τὴν ὡς ἄνω βιβλιοθήκην, ἀναφέρεται, ὅτι ὁ μέγας δωρητὴς, ὁ γνωστὸς λογοτέχνης καὶ φιλόanthropos Δημήτριος Βικέλας, ἐγεννήθη μὲν εἰς τὴν Ἐρμούπολιν τῆς Σύρου, ἀλλὰ κατήγετο ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν¹. Τὰ αὐτὰ γράφονται καὶ εἰς τοὺς τουριστικούς ὁδηγούς τῆς πόλεως τοῦ Ἡρακλείου ἢ τῆς Κρήτης γενικῶς.

Ἡ πληροφορία αὕτη δὲν εἶναι ἀληθής, διότι ἡ οἰκογένεια Βικέλα κατήγετο—ὡς γνωστὸν—ἀπὸ τὴν μακεδονικὴν Βέροϊαν καὶ ἦτο μάλιστα ἡ ἐπιφανεστέρα καὶ πλουσιωτέρα, μαζί μὲ τὴν συγγενικὴν τῆς οἰκογένειαν τῶν Ρακτιβάν².

II

Ἄς ἰδωμεν, ὅμως, ποίας πληροφορίας ἔχομεν διὰ τὴν σπουδαίαν οἰκογένειαν τῶν Βικέλα.

Ὁ Δημήτριος Βικέλας, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ περιφήμου «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων», δίδει ὠρισμένας πληροφορίας, εἰς τὸ ὠραῖον βιβλίον του «Ἡ ζωὴ μου», γράφων, μεταξύ ἄλλων, καὶ τὰ ἑξῆς: «...αἰσθάνομαι, ὅτι, ἐάν ἦτο δυνατόν καὶ σήμερον ἔτι νὰ στήσω τὴν σκηνὴν μου εἰς Βέροϊαν, ἐκεῖ ἤθελα ἀνεύρει τὴν πατρίδα, καθόσον ἐκεῖ συγκεντροῦνται αἱ οἰκογενειακαὶ μου παραδόσεις. Δὲν λησμονοῦμεν, ὅτι ἐκεῖθεν καταγό-

¹ Ἐμ. μ. Α. Πετράκη, Τὸ Ἡράκλειον καὶ τὸ Γ' Πανεπιστήμιον, Ἡράκλειον 1959, σ. 13.

² Ἐπιστολὴ, πρὸς ἐμέ, τοῦ κ. Κ. Θ. Δημαρᾶ, ἀνεψιοῦ, ἐκ μητρὸς, τοῦ Κ. Ρακτιβάν. Ὁ κ. Δημαρᾶς εἰκάζει τοῦτο, λόγῳ τῶν παρατηρουμένων ὀνομάτων Δημήτριος, Ἐμμανουὴλ κτλ., εἰς ἀμφοτέρας τὰς οἰκογενείας. Ἄς σημειωθῇ, ἐπὶ πλέον, ὅτι ἀμφοτέραι αἱ οἰκογένειαι ἠσχολοῦντο, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, μὲ τὸ ἐμπόριον τῶν βαμβακερῶν ὑφασμάτων, κυρίως δὲ τῶν ἐν Βεροῖᾳ ἐτοιμαζομένων προσώπων κτλ. («χαβλιῶν»), χρησίμων διὰ τὸ λουτρόν (βλ. Α. Συμυρλή, Δημήτριος Ρακτιβάν, Βέροια 1938, σ. 18-20. Μ. Ε. Μ. Cousinégry, Voyage dans la Macédoine, τόμ. I, Παρίσι 1831, σ. 68. Δ. Βικέλα, Ἡ ζωὴ μου, Ἀθῆναι 1910, σ. 10).

μεθα. Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρός μου, εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῶν Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὸ ὄνομά του, ἐχαράξαμεν τὰς λέξεις «ἐκ Βεροίας»⁶ ὁ ἀδελφός μου ἐνέγραψεν εἰς τὸ σχολεῖον τὸν πρωτότοκόν του ὡς Μακεδόνα τὴν καταγωγὴν, καὶ ἐγὼ δὲ μεταξύ τῶν Μακεδόνων πάντοτε οὐγκαταλέγομαι.....»¹.

Ὁ καθηγητὴς Ἀνδρέας Μ. Ἀνδρεάδης, ὁ ὁποῖος ἔγραψεν ἀξιόλογα ἄρθρα διὰ τὸν Δ. Βικέλαν², μὲ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ θανάτου του, σημειώνει: «....Καὶ περὶ μὲν τῆς ἐκ Μακεδονίας καταγωγῆς τοῦ Βικέλα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν πολλὰ, διότι ἡ οἰκογένειά του εἶναι ἀρκούντως γνωστὴ εἰς τοὺς Μακεδόνας. Ἦτο ἡ διαπρεπεστέρα τῆς Βεροίας....Ὁ μέγας πλοῦτος τοῦ (πάππου) Δ. Βικέλα ἐκίνησε τὴν πλεονεξίαν τῶν Τούρκων....καὶ δλη ἡ οἰκογένεια ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Βέροϊαν.....Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ἐμπορευέτο, ὁ πατὴρ τοῦ Βικέλα, κατέφυγε κατὰ τὴν ἐπανάστασιν εἰς τὴν Σῦρον. Ἐκεῖ ἐγεννήθη τῷ 1835 ὁ ἡμέτερος Δημήτριος...»³.

Ὁ Δ. Βικέλας διασώζει τὴν πληροφορίαν, ὅτι: «Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐγράφετο μὲ Μπ Μπικέλας ἢ καὶ Μπεκέλας. Ὁ πατὴρ μου κατ' ἀρχὰς ὑπεγράφετο οὕτω (Μπικέλας) μέχρις ὅτου, μετὰ τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ του Κωνσταντίνου, παρεδέχθη τὴν γραφὴν μὲ Β ἀντὶ τοῦ Μπ. Ὁ συνδυασμός τῶν δύο τούτων συμφώνων, εἰς τὴν ἀρχὴν λέξεως, ἐθεωρήθη βάρβαρος καὶ κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς τότε ἐπικρατούσης σχολαστικότητος. Εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς ὁμως γλώσσας ὁ πατὴρ μου, τηρῶν τὴν προφορὰν τοῦ Μπ, ἔγραφε τὸ ἐπώνυμόν του μὲ λατινικόν Β. Τὸ παράδειγμα τοῦτο ἠκολούθησα ἀνεκάθεν καὶ ἐγὼ»⁴.

III

Ἐξ ὧσων, μέχρι σήμερον, γνωρίζω, εἶναι γνωστὰ τὰ ἑξῆς στοιχεῖα, διὰ τὸ γενεαλογικόν δένδρον τῆς οἰκογενείας τοῦ Βικέλα:

1) Χατζῆ Μανώλης Μπικέλλας.

Φέρεται (οὗτος) ὡς ὁ πρῶτος γνωστός Βικέλας, ἀρχηγὸς πολυμελοῦς οἰκογενείας, πλούσιος καὶ ἐπιφανὴς πολίτης τῆς Βεροίας, ὁ ὁποῖος φαίνεται, ὅτι ἀπεβίωσε μᾶλλον κατὰ τὸ 1762⁵. Τὸ ὄνομά του («Χατζῆ - Μα-

¹ Δ. Βικέλα, ἑ.ἀ., σ. 6 κέ.

² Ἀνδρ. Μ. Ἀνδρεάδης, Δημήτριος Βικέλας, εἰς «Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ Παμμακεδονικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν», 3 (1910) 40-45, ἰδίως σ. 40 καὶ «Ἔργων», τόμ. 2, Ἀθῆναι 1940, σ. 133-147, ἰδίως σ. 134-135.

³ «Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον», ἑ.ἀ., σ. 40-41.

⁴ Ἡ ζωὴ μου, σ. 7.

⁵ Κ. Σάθα, Νεοελληνικὴ Φιλολογία κτλ., Ἀθῆναι 1867, σελ. 528.

Εἰς ἔγγραφον, τῆς 9-4-1748, τοῦ ἱστορικοῦ ἀρχείου τοῦ τουρκικοῦ ἱεροδικείου Βεροίας (βλ. Ἰ. Βασδραβέλλη, Ἱστορικὰ ἀρχεῖα Μακεδονίας. Β' Ἀρχεῖον Βεροίας - Ναούσης (1598-1886), Θεσσαλονίκη 1954, σ. 157-158, ἔγγραφον 179) ἀναφέρονται οἱ «ἀν-

νόλης Μπικέλλας», «Βερροιεύς»), πληροφορούμεθα από τόν ἐπικήδειον λόγον, τόν ὁποῖον ἐξεφώνησεν εἰς Βέροϊαν ὁ μαθητής τοῦ Εὐγενίου Βουλγάρεως, Ἰωάσαφ Κορνήλιος, ὁ Ζακύνθιος, πού ἐδημοσιεύθη κατά τό 1788¹. Φαίνεται, ὅτι εἶχεν ἐπισκεφθῆ, ὁ Ἐμμανουήλ Μπικέλλας, τά Ἱεροσόλυμα («Χατζῆς»).

2) Βικέλας, ἀγνώστου ὀνόματος.

Ὁ Γάλλος διπλωματικός ὑπάλληλος, ἀρχαιολόγος κτλ., Κουζινερὺ ἀναφέρει εἰς τό ἀξιόλογον σύγγραμμά του «Ταξεῖδι εἰς τὴν Μακεδονίαν», διαφόρους εἰδήσεις περὶ Βεροίας (σελ. 57 κέ. τοῦ Ιου τόμου), μνημονεύει δὲ καὶ ἓνα Βικέλα, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ φιλόξενος καὶ μορφωμένος. Ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ ἐγένετο μᾶλλον κατά τό 1763 καὶ ὁ ἀναφερόμενος Βικέλας θὰ ἦτο ἐγγονός τοῦ Χατζῆ Μανώλη, ὅπως λέγει ὁ Δ. Βικέλας, χωρίς ὅμως νὰ ἀποκλείεται, κατά τὴν γνώμην μου, νὰ ἦτο καὶ υἱός του (ὅποτε δεόν νὰ ταυτισθῆ μὲ τόν ἐπόμενον, Δημήτριον), διότι ὁ Χατζημανώλης ἀπεβίωσε μᾶλλον κατά τό 1762, ἢ δὲ ἐπίσκεψις τοῦ Κουζινερὺ ἐγένετο, ὡς ἀνωτέρω, κατά τό 1763, ὅποτε ὁ ἄγνωστος αὐτός Βικέλας ἦτο ἀρχηγός πλέον τῆς περιφήμου αὐτῆς οἰκογενείας².

3) Δημήτριος Μπικέλλας, ὁ πρεσβύτερος.

Ἦτο πάππος τοῦ Δημητρίου Βικέλα. Περί αὐτοῦ γνωρίζομεν, ὅτι ὑπῆρξε μαθητής τοῦ Νικολάου Βάρκοση, νέος ὢν, κατά τά ἔτη 1751-1754³. Εἶχεν ἀλληλογραφίαν μὲ ἐξεχούσας προσωπικότητας τῆς ἐποχῆς του⁴. Ἀπὸ τὴν Βέροϊαν ἔφυγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἰσχυρολεῖτο μὲ τό ἐμπόριον τῶν βαμβακερῶν ὑφασμάτων, ἰδίως τῶν ἐν Βεροίᾳ κατασκευαζο-

τιπρόσωποι» τῆς Βεροίας, παρατηροῦμεν δέ, ὅτι ὁ πρῶτος τούτων λέγεται «...Χατζῆ Μανώλης (τοῦ) Ἀντωνίου...». Ἄγνωστον, ἐὰν οὗτος ἔφερε καὶ τό ἐπίθετον Μπικέλλας, ἐν καταφατικῇ δὲ περιπτώσει, μανθάνομεν, ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ πρώτου γνωστοῦ Βικέλα, τοῦ Χατζῆ Μανώλη, ἐλέγετο Ἀντώνιος. Εἰς ἕτερον ἐγγραφοῦν, τοῦ ἰδίου ἀρχείου, τῆς 24-7-1794, ἀναφέρεται (ἐ.ά., σ. 232-233, ἔγγρ. 240) ὡς δημογέρων καὶ ὁ «Χατζῆ Μανώλης». Οὗτος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἦτο ὁ Μπικέλλας, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀποβιώσει.

¹ Κ. Σάθα, ἐ.ά. Σπ. Λάμπρου, «Νέος Ἑλληνομνήμων», τόμ. 6, σ. 478. Δ. Βικέλα, ἐ.ά., σ. 9 κέ. Ἀλ. Λέτσα, Δημήτριος Βικέλας, ἔκδοσις Ε.Μ.Σ., Θεσσαλονικὴ 1951, σ. 10, 68. Χρ. Γ. Σαμαρτζίδη, Ὁ Δημήτριος Βικέλας, ὡς λόγιος καὶ ἄνθρωπος, Θεσσαλονικὴ 1960, σ. 6). Περί τῆς οἰκογενείας Βικέλα βλ. καὶ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», 4 (1883) 342.

² Cousinéry, ἐ.ά. Δ. Βικέλα, ἐ.ά., σ. 425.

³ Π. Ἀραβαντινοῦ, Βιογραφικὴ συλλογὴ λογιῶν τῆς Τουρκοκρατίας. Εἰσαγωγή - ἐπιμέλεια Κ.Θ. Δημαρᾶ, ἔκδοσις Ε.Η.Μ., Ἰωάννινα 1960, σ. 26.

⁴ «Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον», Ν. Σφενδόνη, Θεσσαλονικὴ 1939, σ. 127-128. Μιχ. Καλινδέρη, Τά λυτὰ ἐγγραφα τῆς δημοτικῆς βιβλιοθήκης Κοζάνης (1676-1808), Θεσσαλονικὴ 1951, σ. 19, 28-33, 66, 72, 73.

μένων περιφήμων προσοψίων¹, ἐν συνεχείᾳ δὲ κατέληξε, μέσῳ Μυκόνου, εἰς τὴν Σύρον².

4) Νικὸλαος Μπεκέλλας.

Ἦτο ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου³. Ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Πέστην (Βουδαπέστην) τῆς Οὐγγαρίας, ἀσχολούμενος μὲ τὸ ἐμπόριον, ἐπολιτογραφῆθη δὲ κατὰ τὸ 1794, ὡς ἐγνώσθη τελευταίως⁴. Οὗτος ἦτο ἔφορος τῆς ἑλληνικῆς σχολῆς τῆς Πέστης⁵, ἐδαπάνησε δὲ μεγάλα ποσὰ διὰ τὴν ἔκδοσιν βιβλίων⁶ καὶ ἐξώδευσεν ἀξιόλογον ποσὸν διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἐξώστου τοῦ νάρθηκος τῆς ἐκκλησίας τῆς ἑλληνικῆς παροικίας⁷. Ἐξῶθεν τῆς ἐκκλησίας ταύτης ὑπῆρχεν ὁ οἰκογενειακὸς τάφος του, ὅπου ἐνεταφιάσθη ὁ μικρὸς υἱὸς του Ἀλέξανδρος, κατὰ τὸ 1801⁸.

5) Γεώργιος Μπεκέλλας.

Ἄναφέρεται, κατὰ τὸ 1780, ὡς συναποφασίσας μετ' ἄλλων τὴν ἴδρυσιν, δαπάναις των, ὀρθοδόξου ἐκκλησίας εἰς Βουδαπέστην⁹. Ἄγνωστον, ἐάν ἦτο ἀδελφὸς ἢ πατὴρ τοῦ Νικολάου.

6) Σταμάτιος Μπεκελλίδης.

Ἀδελφὸς μᾶλλον τῶν δύο προηγουμένων. Εἶναι γνωστὸς ἀπὸ ἐπίγραμμα, τὸ ὁποῖον ἔγραψε διὰ τὸν σπουδαῖον ἐξ Ἰωαννίνων ἐπίσκοπον Καμπανίας Θεοφίλον, ὅταν ἐπεσκέφθη οὗτος τὴν Βέροιαν (κατὰ τὸ 1773) καὶ τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεῦθη εἰς τὸ περίφημον βιβλίον τούτου «Ταμεῖον Ὀρθοδοξίας»¹⁰.

¹ Βλ. σ. 210, σημείωσιν 2, ἀνωτέρω.

² Δ. Βικέλα, ἑ.ἀ., σ. 4 κέ. Α. Ἀνδρεάδη, ἑ.ἀ. Ἀλ. Λέτσα, ἑ.ἀ. σ. 9 κέ.

³ Δ. Βικέλα, ἑ.ἀ. σ. 10.

⁴ Ε. Φιοῦβες, Οἱ κατάλογοι τῶν πολιτογραφηθέντων Ἑλλήνων παροίκων τῆς Πέστης καὶ Βούδας στὴν περίοδον 1687-1848, «Μακεδονικῶν» 6 (1964-65), 106 κέ., 109.

⁵ Ν. Δελιαλῆ, Ἀναμνηστικὴ εἰκονογραφημένη ἔκδοσις Παύλου Χαρίση, τόμ. Ι, Κοζάνη 1935, 48 κέ. Σπ. Λάμπρου, «Νέος Ἑλληνομνήμων», 8 (1911), 287, 289. Ἰωακείμ Μαρτινιανοῦ, μητροπολίτου Ξάνθης, Ἡ Μοσχόπολις (1330-1930), ἐπιμέλεια Σ. Π. Κυριακίδη, Θεσσαλονίκη 1957, σ. 142. Ν. Δελιαλῆ, Κατάλογος ἐντύπων δημοτικῆς βιβλιοθήκης Κοζάνης, τ. Ι, Θεσσαλονίκη 1948, σ. 48, ἀριθμ. 166.

⁶ Ν. Δελιαλῆ, ἑ.ἀ. σ. 49, ὑποσημ. Ν. Δελιαλῆ, Κατάλογος κτλ., ἑ.ἀ.

⁷ Ν. Δελιαλῆ, ἑ.ἀ. σ. 49.

⁸ Σπ. Λάμπρου, ἑ.ἀ., σ. 474.

⁹ Ν. Δελιαλῆ, ἑ.ἀ., σ. 43. Θ. Μ. Νάστινα, Οἱ Μακεδόνες πραγματευτάδες εἰς τὰς χώρας τῆς Αὐστρίας καὶ Οὐγγαρίας, Θεσσαλονίκη 1939, σ. 36. Ἰωακείμ Μαρτινιανοῦ, ἑ.ἀ., σ. 138. Ν. Δελιαλῆ, Κατάλογος κτλ., σ. 146-7, ἀριθμ. 562.

¹⁰ Δ. Βικέλα, ἑ.ἀ., σ. 12-13, Ταμεῖον Ὀρθοδοξίας, σ. Κ'. Βλ. περὶ τούτου, Δημητρίου Σ. Γκίνη, Νομικόν... Θεοφίλου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, Θεσσαλονίκη 1960

7) Δημήτριος Μπεκέλλας, ὁ εἰς τὴν Πέστην.

Ἦτο υἱὸς τοῦ Νικολάου. Γνωρίζομεν, ὅτι ἐξέδωκεν, εἰς τὴν Βούδαν τῆς Οὐγγαρίας (1826), ἐναίσιμον διατριβὴν¹.

8) Ἰωάννης Μπεκέλλας.

Ἦτο υἱὸς τοῦ Δημητρίου Μπεκέλλα (βλέπε ὑπ' ἀριθμ. 3), ἔγινε δὲ γνωστός ἀπὸ τὴν σημείωσιν, πού ὑπάρχει εἰς χειρόγραφον στιχηράριον, τοῦ 1776, τὸ ὁποῖον ἀντέγραψεν οὗτος, ἐν Βεροῖα, καὶ διασώζεται εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης².

9) Μανουὴλ Μπικέλλας.

Ἀναφέρεται (1800) ὡς κάτοχος, ἐν Βεροῖα, ἐνὸς χειρογράφου, ἐκ περγαμηνῆς, τῆς λειτουργίας τῆς ἁγίας Ματρώνης³.

10) Χρ. Μπικέλλας.

Ἀφιέρωσεν (1803) εἰς ἐκκλησίαν τῆς Βεροῖας μίαν εἰκόνα⁴.

11) Μητάκος Μπικέλλας.

Οὗτος ἀφιέρωσε (1803) τὸ ἀνωτέρω χειρόγραφον τῆς λειτουργίας τῆς ἁγίας Ματρώνης εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Δημητρίου Βεροῖας⁵.

12) Ἀντώνιος Μπεκέλλας.

Τελευταίως πληροφοροῦμεθα⁶, ὅτι οὗτος ἐπολιτογραφήθη εἰς τὴν

(παράρτημα τῆς ἐπετηρίδος τῆς Σχολῆς νομικῶν καὶ οἰκονομικῶν ἐπιστημῶν τοῦ Ἄριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης), πολλαχοῦ τῆς Εἰσαγωγῆς. Σωφ. Σταμούλη, «Βεροιακός», εἰς ἔφημ. «Βέροια», φύλλ. 86/3.4.1927. Τρ. Ε. Εὐαγγελίδη, Ἡ παιδεία ἐπὶ Τουρκοκρατίᾳ, τόμ. 1, Ἀθῆναι 1936, σ. 105.

¹ Δ. Βικέλα, ἔ.ά., σ. 12. Εὐαγγελίδη, ἔ.ά.

² Α. Σιγάλα, Ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ζωὴν κτλ. Ἀρχεῖα καὶ βιβλιοθήκαι Δυτικῆς Μακεδονίας, Θεσσαλονίκη 1939, σ. 157.

³ Δ. Βικέλα, ἔ.ά., σ. 424.

⁴ Δ. Βικέλα, ἔ.ά. σ. 424.

⁵ Δ. Βικέλα, ἔ.ά., σ. 424. Εἰς κώδικα, εὑρισκόμενον εἰς τὸν ἱερόν ναόν τοῦ ὁσίου Ἀντωνίου, ἐν Βεροῖα («Τεύτερη» κτλ., ὄρα, περὶ τοῦ κώδικος τούτου, Γ. Χ. Χιονίδη, Ἱστορία τῆς Βεροῖας, τόμ. 1, Βέροια 1960, σ. 41. Βλ. καὶ Α. Σιγάλα, ἔ.ά. σ. 148-153), ὅπου κατεχωρεῖτο ἡ κατανομή τοῦ εἰς τοὺς Τούρκους καταβαλλομένου φόρου (ἔτους 1846), ἐν Βεροῖα, ἀναφέρονται, εἰς τὴν μερίδα τῆς ἐνορίας Μητροπόλεως (σ. 3), τὰ ὀνόματα τῶν προϋχόντων, μᾶλλον δημογερόντων, μεταξὺ δὲ τούτων μνημονεύεται καί: «...ὁ λογιότατος (sic) σίορ, μητάκος μῆ κέλας...».

⁶ Ε. Φιοῦβες, ἔ.ά., σμμ. 10.

Πέστην τῆς Ούγγαρίας, κατὰ τὸ 1826, κατοικῶν ἐκεῖ, τοῦλάχιστον ἀπὸ τοῦ 1808¹.

13) Δημήτριος Μπικέλλας, ἰατρός.

Ἐσπούδασεν ἰατρὸς εἰς Πέστην, ἤσκησε δὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ εἰς τὰ Σκόπια, ὅπου ἀπεβίωσεν. Ὁ υἱὸς του Τηλέμαχος ἐγκατέλειψε τὴν Βέροϊαν, ὑπηρέτησεν εἰς τὸν ἑλληνικὸν στρατόν, μετέβη εἰς Μασσαλίαν, δι' ἐμπόριον, καὶ κατέληξεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς σιδηροδρομικός².

14) Ἐμμανουὴλ Βικέλας.

Πατὴρ τοῦ Δημητρίου, τοῦ λογοτέχνου. Ἐγεννήθη, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὸ 1800. Ἐνυμφεύθη (1834) τὴν Σμαράγдан, θυγατέρα τοῦ Γεωργίου Μελά, ἐξ Ἰωαννίνων. Ἦτο ἔμπορος εἰς τὴν Σῦρον, Κωνσταντινούπολιν καὶ Ὀδησσόν³.

Αὐτὸς μετέτρεψε τὸ ἐπίθετον ἀπὸ Μπεκέλλας ἢ Μπικέλλας εἰς Βικέλας.

15) Κωνσταντῖνος Βικέλας.

Ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου καὶ θεῖος τοῦ λογοτέχνου. Εἰσαγγελεύς, δικηγόρος καὶ συγγραφεύς. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν (1808) καὶ ἀπεβίωσεν εἰς Ἀθήνας (1886)⁴.

16) Ὅθων Μπεκέλλας.

Ἐγγονὸς τοῦ Νικολάου καὶ υἱὸς τοῦ Δημητρίου Μπεκέλλα, τῆς Πέστης. Ἐγεννήθη, εἰς Πέστην, τὸ 1833, ἐσπούδασε φιλοσοφίαν καὶ τελικῶς ἔγινε φαρμακοποιός⁵.

17) Δημήτριος Βικέλας, ὁ λογοτέχνης.

Ἐγεννήθη εἰς τὴν Σῦρον τὸ 1835 καὶ ἀπέθανεν εἰς Ἀθήνας τὸ 1908⁶.

¹ Σπ. Λάμπρου, «Νέος Ἑλληνομνήμων», τόμ 18, σ. 286.

² Δ. Βικέλα, ἑ.ἀν., σ. 13.

³ Δ. Βικέλα, ἑ.ἀ., πολλαχοῦ.

⁴ Βλ. προχειρῶς εἰς Ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά εἰς τὸ λῆμμα Βικέλας (π.χ. Ἐλευθερουδάκη, τόμ. 3, σ. 258).

⁵ Δ. Βικέλα, ἑ.ἀ., σ. 11-13.

⁶ Ἀλ. Λέτσα, ἑ.ἀ. Σαμαρτζίδη, ἑ.ἀ. Α. Ἀνδρεάδη, ἑ.ἀ. Νεοελληνικὴ Ἱστοριογραφία, (ἐπιμέλεια Ε. Φωτιάδη), «Βασικὴ βιβλιοθήκη Ἄετοῦ», Ἀθήναι 1954, σ. 294. «Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον Θεσσαλονίκης, Ν. Σφενδόνη», ἔτους 1935, σ. 209-211 καὶ ἔτους 1947, σ. 65 κέ. Ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά, Ἱστορίαι τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχ-

Ἦσχολήθη μὲ τὸ ἐμπόριον, ἐργασθεὶς, εἰς τὸ Λονδίνον, εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῶν θεῶν του ἐκ μητρὸς, Μελᾶ. Διεκρίθη ὡς συγγραφεὺς τοῦ «Λουκῆ Λάρρα» κτλ. καὶ διὰ τὰς ὥραιās μεταφράσεις ξένων συγγραφέων. Ἦσχολήθη ἐπιτυχῶς καὶ μὲ τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας τῆς Τουρκοκρατημένης Ἑλλάδος καὶ τοῦ Βυζαντίου, διακριθεὶς διὰ τὴν ὀρθὴν, εἰλικρινῆ καὶ δικαίαν κρίσιν του¹. Ὑπῆρξεν ἰδρυτῆς τοῦ «συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῶν ὠφελίμων βιβλίων», εἰς τοῦτον δὲ ὀφείλεται κατὰ πολὺ ἡ ἀναβίωσις τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων καὶ ἀνέπτυξε πλουσίαν κοινωφελῆ δρᾶσιν². Τὸν βίον του περιέγραψε μὲ χάριν εἰς τὸ βιβλίον του «Ἡ ζωὴ μου». Περί τοῦ ἔργου του δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἐνδιατρίψωμεν, πάντως ὑπάρχει μεγάλη βιβλιογραφία³. Τὴν βιβλιοθήκην του ἐδώρησε τελικῶς εἰς τὸ Ἡράκλειον τῆς Κρήτης, καίτοι ἤθελε, πάντοτε, νὰ τὴν ἀφήσῃ εἰς τὴν, γενέτειραν τῶν προγόνων του, Βέροϊαν⁴.

IV

Ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι μὲ τὸ ὄνομα Βικέλας, ὅπως ὁ ἀδελφὸς τοῦ Δημητρίου Γεώργιος καὶ οἱ υἱοὶ του Ἐμμαουήλ καὶ Δημήτριος κτλ., ὑπάρχουν δὲ καὶ σήμερον εἰσέτι, ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ⁵.

Μέχρι πρὸ τινος ἐσώζετο, ἐν Βεροίᾳ, τὸ ἀρχοντικὸν τῆς οἰκογενείας

νίας κτλ. Β. Α. Μυστακίδη, Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει λόγιοι, Κωνσταντινουπόλις 1907, σ. 107.

¹ Α. Βασίλειος, Ἱστορία τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, μετάφρασις Δ. Σαβράμη, Ἀθῆναι 1954, σ. 501.

² Βλ. Δ. Βικέλα, Ἐκλογή ἐκ τῶν ἔργων, ἔκδοσις συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων, Ἀθῆναι 1909, σ. ζ - με' καὶ Χρονικὰ τῆς τεσσαρακονταετίας (1899-1939) τοῦ ἰδίου συλλόγου καὶ σημειώσιν 3, ἀμέσως κατωτέρω.

³ Βλ. σημειώσιν 6, προηγουμένης σελίδος. Διὰ ὅσα ἔγραψεν ὁ Δ. Βικέλας, βλ. Ἐκλογή, ἔ.ἀ., σ. 46-48. Διὰ ἀνέκδοτα ἔργα του, βλ. Ἀλ. Α. Οἰκονόμου, Τρεῖς ἀνθρωποι, τόμ. 2, Δημήτριος Μ. Βικέλας, Ἀθῆναι 1953.

⁴ Βλ. Ἰ. Χατζιδάκη, Ἱστορία τοῦ κρητικοῦ μουσείου κτλ., Ἀθῆναι 1931, σ. 58-60, «Νέα Ἐστία» ΛΘ (1965), 53-54, ὁμοίως, τεύχος 881, Ἀρ. Δικταίου, «Πῶς γνωρίσθηκα μὲ τὸν Λαπαθιώτην». Ἐμμ. Α. Πετράκη, ἔ.ἀ., σ. 12 κέ. Ἐφημερὶς «Μεσόγειος» Ἡρακλείου, «Ἡ Βικελαία βιβλιοθήκη» τοῦ Ν. Παπαμιχαλάκη, εἰς φύλλα 2834 (2713), 2835 (2714), 2836 (2715) καὶ 2837 (2716), Μαρτίου 1966, ἐφημερίδα «Ἐλευθ. Σκέψις», Κρήτης, φύλλ. 736/22.1.1931 καὶ ἐφημερίδες Κρήτης «Ἰδην», 84/30.8.1908 καὶ 2640/20.4.1932 καὶ «Νέα Ἐφημερὶς» τῆς 27.1.1912. (Ἡδυνήθην νὰ συμβουλευθῶ, ἐν Ἡρακλείῳ, τὴν βιβλιογραφίαν ταύτην (τῶν ἐφημερίδων), χάρις εἰς τὴν εὐγενῆ διάθεσιν τοῦ προσωρινοῦ ἐφόρου τῆς δημοτικῆς «Βικελαίας βιβλιοθήκης» κ. Ν. Σεγρεδάκη). Ὁ Βικέλας εἶχεν ὑπ' ὄψιν νὰ ἀφιερῶσῃ τὴν βιβλιοθήκην του (ἐκ 4772 τίτλων) εἰς τὴν Βέροϊαν, ὡς γράφει ὁ Ἀνδρεάδης (βλ. καὶ «Νέα Ἐστία», ΛΘ (1965), 54).

⁵ Δ. Βικέλα, ἔ.ἀ., σ. 13 κέ. Ἀν. Χριστοδοῦλου, Ἱστορία τῆς Βεροίας, Βέροια 1960, σ. 68-69.

«Μπικελάδικο σπίτι» (Κανάκη)¹, εἰς λόφον δέ, πού ὑπέρκειται τῆς Βεροίας, ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Βικέλα, Δημητρίου, βίλλα, πού λέγεται «Βίλλα τοῦ Βικέλα»². Ἡ περιοχή αὕτη τελευταίως οἰκοπεδοποιεῖται.

Ἡ Βέροια ἐτίμησε τὸν Δημήτριον Βικέλαν, δταν οὗτος ἐπεσκέφθη τὴν πόλιν (Σεπτέμβριος 1901), ἀνακηρύξασα (7.10.1901) τοῦτον ἐπίτιμον Πρόεδρον, τῆς τότε μεγαλουργούσης φιλεκπαιδευτικῆς ἀδελφότητος «Μέλισσα»³, ὁ δὲ σύλλογος πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων καὶ ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ σύλλογος Βεροίων ἐφρόντισαν διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς προτομῆς του (1955), ἡ ὁποία ἐτοποθετήθη, ἐν Βεροίᾳ, εἰς τὸν κῆπον τῆς Ἑλληνικῆς καὶ ἐδόθη τὸ ὄνομά του εἰς ὁδὸν τῆς πόλεως, κάθετον τῆς Κεντρικῆς ὁδοῦ καὶ τῆς Μητροπόλεως.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ. ΧΙΟΝΙΔΗΣ

¹ Δ. Βικέλα, ἑ.ἀ., σ. 423. Ἄλ. Λέτσα, σ. 68. Ἄν. Χριστοδοῦλου, ἑ.ἀ., σ. 66 (καὶ φωτογραφία ἐξωθύρας) καὶ εἰς ἐφημερίδα «Φρουρὸς τῆς Ἡμαθίας» Βεροίας, φύλλ. 199/11.1.1960, κυρίως δὲ Νικολάου Κ. Μουτσοπούλου, Τὸ ἀρχοντικό τοῦ Σιὸρ Μανωλάκη στὴ Βέροια, Ἀθήναι 1960 («Ζυγὸς» 56-57), Π. Μιχελῆ, Τὸ Ἑλληνικὸ λαϊκὸ σπίτι, Ἀθήναι 1960, σ. 286-299 («Τὰ λαϊκὰ σπίτια τῆς Βεροίας»), ἰδίως σ. 295 κέ., καὶ Ι. Φαφούτη, Πολεοδομικὰ καὶ μορφολογικὰ προβλήματα τῆς Βεροίας, Θεσσαλονίκη 1964. Ἐπικεῖται ἡ ἔκδοσις νέου ἀξιολόγου βιβλίου τοῦ κ. Ν. Μουτσοπούλου.

² Ἐφημερίς «Ἀστὴρ» Βεροίας, φύλλ. 504/391/12.6.1939: «Ἀφίξις κ. Βικέλα. Παρεπίδημει, ἀπὸ τινων ἡμερῶν, ἐν τῇ πόλει μας, ὁ Πρόεδρος Ὑπουργοῦ, διευθυντῆς ἐθιμοτυπίας Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, κ. Δ. Βικέλας». Θὰ ἔμενεν, εἰς τὴν ἑπαυλίαν του, ὀλοκληρον τὸ θέρος.

³ Βιβλίον πρακτικῶν τῆς ἀδελφότητος «Μέλισσα» Βεροίας, βιβλιοθήκη Δημοσίου, Γυμνασίου ἀρρένων (Περὶ τοῦ βιβλίου τούτου βλ. Γ. Χ. Χιονίδη, Ἱστορία τῆς Βεροίας, τόμ. Ι, Βέροια 1960, σ. 4), ἐνθα ἀναγράφονται: «Ἀνακηρύττεται ὡσαύτως παμψηφεί ἐπίτιμος Πρόεδρος τῆς Ἀδελφότητος ὁ ἐκ Βεροίας ἔλκων τὴν καταγωγὴν καὶ ἐν Ἀθήναις διαμένων ἀξιότιμος κ. Δ. Βικέλας» (σελ. 1β, συνεδρίασις 96, τῆς 7.10.1901) καὶ ἐν συνεχείᾳ: «Ἀναγιγνώσκονται δύο ἐπιστολαί, ἡ μὲν τοῦ ἀξιότιμου κ. Δ. Βικέλα, ὡς ἀπάντησις τοῦ ἀγγελτηρίου γράμματος τῆς ἀνακηρύξεως αὐτοῦ ἐπίτιμου προέδρου τῆς Ἀδελφότητος, ἡ δὲ τοῦ Ἀρ/του Παναρέτου» (σελ. 2α, συνεδρίασις 97, τῆς 4-11-1901).

ΔΗΜΟΣΙ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

Διεύθυνση

Τ
Ε
Β